

CASSANDRA CLARE
SARAH REES BRENNAN / MAUREEN JOHNSON

· TIEŇOLOVECKÁ SÁGA ·

MAGNUS
BANE

ZÁPISKY
VEĽKOBOSORÁKA

ZBIERKA POVIEDOK ZO SVETA TIEŇOLOVCOV
K SÉRIÁM PÁSTROJE SMRTEĽNÍKOV
A PEKELNÉ STROJE

MAGNUS BANE

CASSANDRA CLARE
je autorka týchto kníh:

NÁSTROJE SMRTELNÍKOV

MESTO KOSTÍ

MESTO POPOLA

MESTO SKLA

MESTO PADLÝCH ANJELOV

MESTO STRATENÝCH DUŠÍ

MESTO NEBESKÉHO OHŇA

PEKELNÉ STROJE

MECHANICKÝ ANJEL

MECHANICKÝ PRINC

MECHANICKÁ PRINCEZNÁ

MAGNUS BANE

Zápisky veľkobosoráka

PRIPRAVUJEME:

SIMON LEWIS

Príbehy z tieňoloveckej akadémie

Prípravte sa na seriál

TIEŇOLOVCI!

MAGNUS BANE

Zápisky
vel'kobosoráka

CASSANDRA CLARE

SARAH REES BRENNAN

MAUREEN JOHNSON

slovar

What Really Happened in Peru © 2013 Cassandra Claire, LLC
Vampires, Scones, and Edmund Herondale © 2013 Cassandra Claire, LLC
The Midnight Heir © 2013 Cassandra Claire, LLC
What to Buy to the Shadowhunter Who Has Everything (and Who You're Not
Officially Dating Anyway) © 2013 Cassandra Claire, LLC
The Runaway Queen © 2013 Cassandra Claire, LLC
The Last Stand of the New York Institute © 2013 Cassandra Claire, LLC
The Rise of Hotel Dumort © 2013 Cassandra Claire, LLC
The Fall of Hotel Dumort © 2013 Cassandra Claire, LLC
Saving Raphael Santiago © 2013 Cassandra Claire, LLC
The Course of True Love (And First Dates) © 2014 Cassandra Claire, LLC
The Voicemail of Magnus Bane, High Warlock of Brooklyn, in the Days Following
a Certain Incident in *City of Lost Souls* © 2014 Cassandra Claire, LLC
Interior illustrations © 2014 Cassandra Jean
Translation © Diana Ghaniová 2016
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava 2016

ISBN 978-80-556-1408-3

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovat
ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými,
alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom
súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez
predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Z anglického originálu
Cassandra Clare, Sarah Rees Brennan, Maureen Johnson: The Bane Chronicles,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Walker Books, London 2014,
preložila Diana Ghaniová.
Verše preložila a prebásnila Zuzana Kamenská
Zodpovedná redaktorka Veronika Svoradová
Editor Erik Fazekaš
Návrh obálky Dodo Dobřík
Vydalo Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava v roku 2016.

Sadzba Alias Press, s. r. o., Bratislava

Tlač FINIDR, s. r. o., Český Těšín

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.slovart.sk

Toto je pre tých – oni vedia, koho presne
myslím –, ktorí mi píšú listy a emaily, chodia
na krsty a podpisové akcie a pripomínajú mi,
ako veľmi im záleží na Magnusovi a Alecovi.

Presne ako Magnus ste aj vy magickí.
A ste hrdinovia.

OBSAH

Čo sa naozaj stalo v Peru	9
Kráľovná na úteku	51
Upíri, čajové pečivo a Edmund Herondale	91
Polnočný dedič	133
Vzostup hotela Dumort	175
Záchrana Raphaela Santiaga	217
Pád hotela Dumort	259
Čo kúpiť Tieňolovcovi, ktorý má všetko (a s ktorým oficiálne ani nechodíte)	299
Posledný boj newyorského Inštitútu	337
Pravá láska (a prvé rande)	383
Odkazová schránka Magnusa Banea	421

Čo sa naozaj stalo v Peru

Cassandra Clare a Sarah Rees Brennan

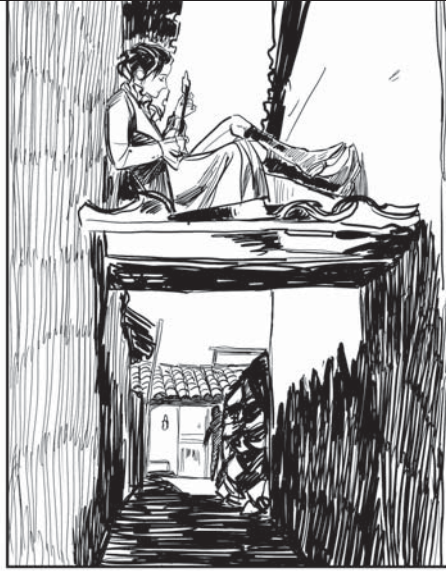

*A tak ďalej hral na charango, hoci mal zakázané hrať
v dome. Od hrania na verejnosti ho zasa odrádzalo plačúce
dieťa, muž s dokumentmi, ktorý rozprával o mestských
nariadeniach, a menšia vzbura.*

*Posledné útočisko našiel v horách. Bol si istý,
že vyplašené lamy na úteku videl len náhodou.
Lamy ho istotne neodsudzovali.*

Čo sa naozaj stalo v Peru

Keď ho Najvyššia rada peruánskych bosorákov vykázala z Peru, Magnus Bane prežíval smutný okamih života. Nielen preto, lebo na plagátoch, ktoré kolovali v peruánskom Dolnosvete, vyzeral príšerne. Skôr preto, lebo Peru patrilo medzi jeho najobľúbenejšie miesta. Zažil tam veľa dobrodružstiev a mal naň množstvo krásnych spomienok. Prvá bola z roku 1791, keď pozval Ragnora Fella, aby s ním slávnostne vyrazil na výlet do Limy.

1791

Magnus sa zobudil v hostinci pri ceste na predmestí Limy, a keď si obliekol vyšívanú vestu, jazdecké nohavice a vyleštené čižmy s prac-kou, šiel pozháňať niečo na raňajky. Namiesto toho natrafil na hos-tinskú, buclatú ženu s dlhými vlasmi ukrytými pod čiernou man-

tilou. Bola zahĺbená do rozhovoru s jednou zo slúžok a tvárila sa ustarostene. Zhovárali sa o niekom, kto práve prišiel.

„Podľa mňa je to morská príšera,“ zašepkala hostinská.

„Alebo morský muž. Dokáže prežiť aj na súši?“

„Dobré ráno, dámy,“ pozdravil ich Magnus. „Tuším dorazil môj hosť.“

Obe ženy dvakrát zažmurkali. Magnus pripísal prvé žmurknutie svojmu výraznému odevu a druhé, pomalšie, svojim slovám. Obom veselo zakýval, vyšiel cez široké drevené dvere a prešiel cez dvor do spoločenskej miestnosti. V kúte sa krčil jeho známy, bosorák Ragnar Fell, s pohárom *chicha de molle*.

„Dám si to isté, čo má on,“ objednal si Magnus u servírky. „Nie, počkajte. Prineste mi rovno tri.“

„Povedz jej, že aj ja si ešte dám,“ ozval sa Ragnar. „K tomuto drinku som sa dopracoval až po dosť dlhom gestikulovaní.“

Magnus mu objednal, a keď na Ragnora opäť upriamil zrak, zhodnotil, že vyzerá ako vždy. Príšerne oblečený, hrozne depresívny a sýtozelený. Magnus bol často vďačný, že jeho bosorácke znamenie nie je také očividné. Zlatozelené mačacie oči sa zvyčajne dali zakryť jednoduchým čarom, a ak nie, nuž, našlo sa dosť dám – a aj pánov –, čo ich nepovažovali za nedostatok.

„Nemáš ochranné čaro?“ opýtal sa Magnus.

„Vravel si, že sa k tebe mám pridať na cestách. Vraj nás čaká nekonečná zábava.“

Magnus sa usmial. „To je pravda.“ Odmlčal sa. „Prepáč, ale neviem, ako to spolu súvisí.“

„Zistil som, že s prirodzeným výzorom mám väčší úspech u žien,“ vysvetlil Ragnar. „Dámy majú rady rôznorodosť. Istá žena na dvore Ludovíta Štrnásteho vyhlasovala, že nikto sa nevyrovná jej *petit chou*, drahej kapustičke. Počul som, že toto láskyplné oslovenie je teraz vo Francúzsku celkom obľúbené, a to len vďaka mne.“

Rozprával rovnako ponuro ako vždy. Priniesli im šesť nápojov a Magnus sa po ne načialhol.

„Budem ich potrebovať všetky. Môjmu priateľovi prineste ďalšie, prosím.“

„Poznal som aj ženu, ktorá ma nazývala svojím sladkým hráškom lásky,“ pokračoval Ragnor.

Magnus si doprial poriadny dúšok, zadíval sa do slnečného svetla a potom na nápoje pred sebou. Hneď mal z toho všetkého lepší pocit. „Blahoželám. A vitaj v Lime, v meste kráľov, môj sladký hrášok.“

Po raňajkách (Ragnor vypil päť drinkov a Magnus sedemnášť) vzal Magnus Ragnora na prechádzku po Lime. Prešli sa od zlatistej zdobenej fasády arcibiskupského paláca k farebným budovám na námestí s takmer povinnými zložitými balkónmi, kde kedysi Španieli popravovali zločincov.

„Zdalo sa mi najlepšie začať v hlavnom meste. Okrem toho som tu už bol,“ povedal Magnus. „Asi pred päťdesiatimi rokmi. Užil som si to, teda až na to zemetrasenie, ktoré takmer zničilo celé mesto.“

„Mal si s tým zemetrasením niečo spoločné?“

„Ragnor,“ oslovil ho vyčítavo Magnus, „nemôžeš ma obviňovať z každej malej prírodnej katastrofy, ktorá sa stane!“

„Neodpovedal si na otázku,“ poznamenal s povzdychom Ragnor. „Rátam s tým, že budeš... spoľahlivejší a menej taký, ako si zvyčajne,“ varoval ho. „Neovládám miestny jazyk.“

„Nevieš po španielsky?“ opýtal sa Magnus. „Ani po kečuánsky? Nebodaj vieš po aymarsky?“

Magnus dobre vedel, že všade na svete ho budú považovať za cudzinca, a tak sa rozhodol naučiť všetky svetové jazyky, aby mohol ísť kamkoľvek. Začal práve španielčinou. Samozrejme, ako prvý sa naučil svoj rodný jazyk, no ten používal len málokedy. Pripomínal mu matku a nevlastného otca – lásku, modlitby a zúfalstvo spojené s jeho

detstvom. Reč jeho domoviny ho ťažila na jazyku, akoby všetko, čo v nej povedal, musel myslieť vážne.

(Iné jazyky – purgatčinu, gehennčinu a tartarčinu – sa naučil, aby mohol komunikovať s tvormi z démonskej ríše. Často bol nútený používať ich pri práci. Pripomínali mu vlastného otca, na ktorého mal ešte horšie spomienky.)

Úprimnosť a vážnosť sa podľa Magnusovho názoru vysoko preceňovali, rovnako ako nutnosť znova prežívať neprijemné spomienky. On sa radšej bavil alebo zabával druhých.

„Neovládam ani jeden z nich,“ odvetil Ragnor. „No očividne poznám jazyk ukecaných idiotov, keďže tebe rozumiem.“

„Nemusíš ma zbytočne zraňovať,“ povedal Magnus. „A, samozrejme, môžeš mi stopercentne dôverovať.“

„Len ma tu nenechávaj samého. Musíš mi to odprisahať, Bane.“

Magnus zdvihol obočie. „Čestné slovo!“

„Nájdem si ťa,“ pokračoval Ragnor. „Nájdem miesto, kde máš všetky tie svoje absurdné šaty. Privediem lamu tam, kde spávaš, a zariadim, aby ti omočila všetky veci.“

„Nemusíš byť až taký odporný,“ povedal Magnus. „Neboj sa, naučím ťa všetky slová, ktoré teraz potrebuješ. Jedno z nich je *fiesta*.“

Ragnor sa zamračil. „Čo to znamená?“

Magnus zdvihol obočie. „Znamená to oslava. Ďalšie dôležité slovo je *juerga*.“

„A čo to znamená?“

Magnus mlčal.

„Magnus,“ oslovil ho prísny hlasom Ragnor. „Tiež to znamená oslava?“

Magnusova tvár sa rozťahla do zlomyseľného úškrnu. „Ospravedlnil by som sa ti, ibaže necítim nijakú ľútosť.“

„Skús byť trocha rozumný,“ navrhol Ragnor.

„Sme na dovolenke!“ vyhlásil Magnus.

„Ty si na dovolenke vždy,“ zdôraznil Ragnor. „Si na dovolenke už tridsať rokov!“

Ragnor mal pravdu. Magnus sa nikde neusadil od smrti svojej milenky. Nebola to jeho prvá milenka, ale prvá, ktorá žila po jeho boku a zomrela mu v náručí. Magnus na ňu myslel tak často, že zmienka o nej ho nezabolela. Spomienka na jej tvár bola ako vzdialená krásna hviezda, ktorých sa nemožno dotýkať, no v noci vám žiaria pred očami.

„Neviem sa nabažiť dobrodružstva,“ prehodil Magnus. „A dobrodružstvo sa nevie nabažiť mňa.“

Netušil, prečo si Ragnor vzdychol.

Ragnorova podozrievavá povaha naďalej vyvolávala v Magnusovi veľký smútok a sklamanie. Napríklad keď sa šli pozrieť na jazero Yarinacocha, Ragnor prižmúril oči a spýtal sa: „Vari sú tie delfíny ružové?“

„Boli ružové, už keď som sem prišiel!“ vyhrkol pobúrene Magnus. Vzápätí sa zamyslel. „Som si tým takmer istý.“

Prešli od *costa* k *sierra* a prezreli si všetky peruánske zaujímavosti. Magnusovým najobľúbenejším mestom bola Arequipa – mesačná krajina vystavaná zo sivej vulkanickej horniny, ktorá na slnku oslepujúco žiarila, ako keď sa mesačný svit odráža od vodnej hladiny.

Bývala tam aj veľmi príťažlivá mladá dáma, ktorá sa však napokon rozhodla pre Ragnora. Magnus sa počas svojho dlhého života nikdy netúžil zapliesť do bosoráckeho ľúbostného trojuholníka a nepotreboval ani počuť láskyplné oslovenie „moja drahá mäsožravá rastlinka“ vo francúzštine, čo Ragnor chápal. Ragnor však pôsobil veľmi spokojne a zjavne prvý raz neľutoval, že prijal priateľovo pozvanie, aby prišiel do Limy.

Magnusovi sa napokon podarilo vylákať Ragnora z Arequipy tak, že ho predstavil ďalšej mladej dáme menom Giuliana, ktorá sa vyznala

v dažďovom pralese a oboch ubezpečila, že ich dokáže priviesť k rastline s pozoruhodnými magickými vlastnosťami s názvom *ayahuasca*.

Keď si neskôr kliesnil cestu zeleňou v Manu, trpko oľutoval, že zvolil práve také lákadlo. Všade samá zeleň, zeleň, zeleň, nech pozrel kamkoľvek. Dokonca aj na svojho spoločníka.

„Dažďový prales sa mi nepáči,“ povedal smutne Ragnor.

„Lebo nie si prístupný novým zážitkom ako ja!“

„Nie, lebo je v ňom mokro ako v diviačej pazuche a dvakrát tak smradľavo!“

Magnus si odhrnul spreď očí orosený papraďový list. „Uznávam, že máš úplnú pravdu, a navyše vykresľuješ situáciu veľmi presne.“

V dažďovom pralese nebolo príjemne, no aj tak to bol úžasný zážitok. Hustý zelený porast sa líšil od krehkých listov v korunách stromov. Kvety ako farebné pierka mávali na iné rastliny, ktoré zase pripomínali povrazy. Zeleň všade navôkol zrazu narušili jasné farby pestrých kvetov a náhly pohyb, ktorý naznačoval prítomnosť zveri.

Magnusa očarili najmä šikovné pavúčiaky s lesklou srstou, dlhými rukami a nohami, roztrúsené po stromoch ako hviezdy, a rýchlo skáčuce opičky.

„Len si ma predstav s malým opičiakom,“ vzdychol si Magnus. „Mohol by som ho učiť rôzne kúsky. Obliekol by som mu peknú vestičku. Vyzeral by celkom ako ja! Ibaže by to bol opičiak.“

„Váš priateľ sa zbláznil z výškovej choroby,“ oznámila Giuliana Ragnorovi. „Sme mnoho metrov nad morom.“

Magnus si nebol celkom istý, prečo so sebou vzal aj sprievodkyňu. Možno preto, lebo mala upokojujúci vplyv na Ragnora. Iní ľudia zrejme poslušne nasledovali sprievodcov na neznáme a potenciálne nebezpečné miesta, no Magnus bol bosorák a zvládol by aj magický boj s démonom jaguárom, keby sa tomu nedalo vyhnúť. Bol by to úžasný príbeh, ktorým by možno zapôsobil na tie dámy, ktoré nepodľahli Ragnorovmu nevysvetliteľnému čaru. Alebo na niektorých pánov.

Magnus bol zahĺbený do zberu ovocia a úvah o démonovi jaguárovi, a keď napokon zdvihol zrak, zistil, že je sám – stratený v zelenej divočine. Zastal a s obdivom sa zahľadel na bromélie pripomínajúce veľké pestrofarebné misy z lupienkov, na ktorých sa ligotali kvapky vody. V žiarivých hĺbinách kvetov sa ukrývali žaby.

Potom sa zadíval do okrúhlych hnedých opičích očí.

„Ahoj, kamoško,“ pozdravil Magnus.

Opičiak vydal príšerný zvuk: čosi medzi vrčaním a syčaním.

„Začínam pochybovať o kráse nášho priateľstva,“ pokračoval Magnus.

Giuliana im povedala, že pred opicami nemajú ustupovať, ale zostať na mieste a zachovať zdanie pokoja.

Tento opičiak bol oveľa väčší ako tie, čo videl predtým. Mal široký zhrbený chrbát a hustú, takmer čiernu sršť. Vrešťan, spomenul si Magnus.

Hodil mu figu. Opičiak si ju vzal.

„Tak,“ povedal Magnus. „Považujme túto záležitosť za uzavretú.“ Zlovestne prežívajúci opičiak vykročil k nemu.

„Uvažujem, čo tu vlastne robím. Vieš, mám rád mestský život,“ vykladal Magnus. „Mihotavé svetlá, ustavičnú blízkosť tiel, tekutú zábavu. Nedostatok náhle sa zjavujúcich opíc.“

Rozhodol sa neposlúchnuť Giulianinu radu, šikovne o krok ustúpil a hodil vrešťanovi ďalší kus ovocia. Tentoraz si návnadu nevezal. Prikrčil sa, zavrčal a Magnus ustupoval, až kým nenarazil do stroju.

Pri náraze divo zamával rukami. Chvíľu bol vďačný, že ho nikto nevidí a nečaká, že sa bude správať ako svetaskúsený bosorák, a potom sa opičiak vrhol do útoku.

Magnus skríkol, obrátil sa a rozbehol cez prales. Ani mu nenapadlo odhodiť ovocie. Padalo mu z rúk jedno po druhom ako farebný vodopád, zatiaľ čo bežal ako o život pred opičím postrachom. Po-